

W. Poplatek

Przemówienie Prof. Ks. Dr. W. Poplatka Dziekana Wydziału Teologicznego i przewodniczącego Delegacji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego

---

Studia Theologica Varsaviensia 8/1, 19-20

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PRZEMÓWIENIE
PROF. KS. DR. W. POPLATKA
DZIEKANA WYDZIAŁU TEOLOGICZNEGO
I PRZEWODNICZĄCEGO DELEGACJI KATOLICKIEGO
UNIwersytetu LUBELSKIEGO

Mam zaszczyt tutaj przemawiać w imieniu Rektora Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, w imieniu Senatu, Wydziału Teologicznego oraz na szczęście w imieniu własnym. Przyjechaliśmy tutaj, aby pochylić czoło przed teologiem i naukowcem z prawdziwego zdarzenia, człowiekiem, który wytyczył nowe ścieżki apologetyce i który niemal całe naukowe życie poświęcił, by opracować to, co w każdej nauce jest najważniejsze, tzn. jej metodę. Gratulujemy i z hołdem pochylamy czoło, ale równocześnie myślę, że nie zaszkodzi zaznaczyć: ten właśnie uczony kochał swoją wiedzę i kocha, tak dalece, że z każdej chętnie korzystał okazji, aby innym pomagać do czerpania z niej i do jej zgłębiania. Katolicki Uniwersytet Lubelski coś o tym wie. Jego Magnificencja Ksiądz Rektor zaznaczył to na samym wstępie i tego powtarzać nie będę. Mogę tylko od siebie jedno dodać, że nieraz obawiałem się pisząc listy z prośbą o pomoc przy przewodach habilitacyjnych czy doktorskich, że mogę dostać odpowiedź: niestety, nie mogę. Oczywiście, uwierzyłbym w taką odpowiedź, lecz zawsze otrzymywałem odpowiedź: bardzo chętnie, tylko ewentualnie nie teraz, ale trochę później. Ukochanie nauki i ludzi pracujących

naukowo to wielka cecha tego uczonego. Jest to też tytuł do naszej wielkiej wdzięczności, którą tutaj wyrażam.

Przed chwilą dowiedzieliśmy się z referatu jednego z docentów Księdza Rektora, że swoje dzieło w nowszych wydaniach coraz bardziej uzupełnia i że w Apologetyce totalnej zajął stanowisko wobec rozporządzeń i dekretów II Soboru Watykańskiego. Z tego wynika, że Ksiądz Rektor nie ustaje w swej pracy naukowej i pozostaje nadal w kontakcie ze swoją dziedziną wiedzy. Życzymy, aby ten kontakt trwał jak najowocniej. Może trochę krócej poświęca czas tej sprawie, niż dawniej to czynił, ale na pewno w tym krótszym czasie zrobi nie mniej wiele, niż zrobił w tym dłuższym czasie kiedyś dawniej. Tego życzymy i na to czekamy, ufając, że Bóg będzie udzielał swej pomocy, o którą prosimy.